

Zafer Yalçınpınar

Kötü

kö.
tü

UPAS Yayın

-4-

**“Kötü”
Zafer Yalçınpınar**

Eylül 2018
upas.evvel.org

E-posta
upasnesriyat@gmail.com

Zafer Yalçınpınar (1979, İstanbul)

1997'de İstek Vakfı Belde Koleji'nden mezun oldu. 2002 senesinde Marmara Üniversitesi Ekonometri Bölümü'nde lisans derecesini, 2004 senesinde ise Marmara Üniversitesi Bankacılık ve Sigortacılık Enstitüsü'nde yüksek lisans derecesini tamamladı. 2004-2013 yılları arasında Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumu'nda (TÜBİTAK) endüstri mühendisliği alanında 'uzman araştırmacı' olarak görev aldı; birçok ulusal/uluslararası projede eğitim, danışmanlık ve analiz çalışmaları yürüttü. 2016 itibariyle "Sürdürülebilirlik" ve "Sürdürülebilir Kalkınma" üst-başlıklarına yoğunlaştı.

Efemeratik bir edebiyat, şiir, kültür-sanat ve koleksiyon arşivi olan evvel.org kapsamında gerçekleştirdiği poetika çalışmalarıyla tanınıyor. Yıllardır, kültür-sanat oligarşisine karşı durarak "sıkı şiir" ile "imgelemin özgürleşmesi" kavramlarını savunmak için mücadele ediyor. Upas Yayın'ın kurucu üyesidir.

Yayımlanmış Kitapları

- Karşı (Öykü, 2000, Lotus Yayınları)*
Korkak Düşler (Öykü, 2001, Lotus Yayınları)
Siya (Öykü, 2006, Mevsimsiz Yayınları)
Livar (Şiir, 2007, Lotus Yayınları)
Kelimenin Yüzü (Sözlük, 2007, Çekirdek Sanat Yayınları)
Meydansız (Şiir, 2009, Çekirdek Sanat Yayınları)
Çalmayan (Şiir, 2014, Kendi Yayınları)
Rüzgâr Defteri (Anlatı, 2015, Oyun Yayınevi)
Tarihinsancısı (Şiir, 2017, Pasaj69 Yayın)
Kötü (Şiir, 2018, Upas Yayın)
İlhanberkiğne (Anlatı, 2018, Upas Yayın)
En Uzun Geceden (Şiir, 2020, The Poet House)
Dudağının Kenarındaki Çizgi (Şiir, 2020, The Poet House)
Şegaf (Anlatı, 2020, Upas Yayın)
Usta Defteri (Anlatı, 2021, 6:45 Yayın)
Ölümcül Defter (Anlatı, 2022, Plüton Yayın)

Not: Yalçınpınar'ın ayrıntılı özgeçmişine <http://zaferyalcinpınar.info> adresinden ulaşabilirsiniz.

*Biricik-mu için,
daima...*

Kötü
Şiirler

Burunsuz
Rindî Temenniler
Sıra Bekleyenlerin Şarkısı
Joachim Raphaël Boronali
Değerler Yitimi
Konuş/ân Kimse
Şaşırı
Konumlandırma
Adımız Soğur
Küresel Sessizlik
Su
Taslak
Üç Dörtlük(Kış Adası)
İki Kişilik Ada Sessizliği

Burunsuz

*(Francis Picabia için,
Duygu Gündes'le birlikte...)*

burunlu burunsuzların
ekran bakışlı suratların
dünyasıyız
söylem kokularının
şekerli kan yağının
sayısız
göreceli zamanın
yer ayırtmaların
algısıyız

çok affedersiniz;
av köpekleriyiz.

bildiğiniz düz burunsuz açıklanamaz hırsız
o uzun ellerimizle gece gündüz hırslanırız
misal;

öğlenleri orta kahve içiyoruz burunsuz
akşamüstü birbirimize gülüyoruz burunlu

ödülleri aldık sabahlar olmasın burunsuz
tespihler dizdik akşamlar varmasın burunlu

“Çok yaşa!” bunu hemen işe aldık burunlu
“Tüh be!” bunu birden işten attık burunsuz

kahvaltı keyfine dik kalktık burunlu
akşam yemeğine yan yattık burunsuz

bu kasa benim anladın mı burunsuz
o masa hepimizin anlamadım burunlu

burunsuz bir nesiliz geliyoruz yukarıya
taytlarımızı sıkı sıkıya kuşandık,
burunlu medeniyetlerden hızla aşağıya
gidiyoruz kendimizi bıraktık.

Ey insanlık!
aralar diktik
birbirimize
susuyoruz.

Ey insanlık!
hep bir ağızdan
susuyoruz.

bu aralar
kulaktan
öpüşüyoruz,
burunsuz.

Rindî Temenniler

sarhoşluk kalkmamış
üzerimden

“gökyüzü denizi durgun
toprağın yeryüzü suskun
at suratlı insanlar karınca”

uçğa yetişmeye çalışıyorum

“görevlerin iktidarına yüceliyor özel güvenlik
kendi insanlarını özel paylamaya
ve gerekirse özel dövmeye
Turgut Abi söyledi: hepsinin maaşları sayılı
hepsinin işleri sistemli
hepsinin günleri saatleri ajandaları var
eller şak şaklıyor primler şap yatırılıyor
toplantılarla gülüşüyorlar
espriler çeşit çeşit
hepsinin düdükleyci doktorları
diyetleri ve ileri tetkikleri var
bir de sigortaları paraları bankaları
her şey bilgiç makineler gibi
bu sayaçlar kapılar kameralar
soluk alıp veriyor Fransız balkonlar”

üst üste içiyorum günlerle üst üste
“içimiz çok temiz rahatlıkla içeriz”
insansızlık çok kalabalık insanlığa küfür gibi
kalkınma üzerine kalkınma uzanıyor
büyüme üzerine büyüme
çizmeleri sevmiyorum ben
soyun yeryüzünün çamurunu benden
bu inşaatları
ellerimden ayaklarımdan
gözlerimden kulaklarımdan
hele bir sussun çimentolar yalanlarını

“eminim sonunda bu sona
insanlık da kendine kusacak
karanlık kendini ve nizamsızlığını”

uçığa yetişmeye çalışıyorum
sarhoşluk kalkmamış üzerimden

Sıra Bekleyenlerin Şarkısı

gecenin karanlığı -inanılmaz- otobanlarda yanıp söner
metal çizgilerden sıralar oluşmuştur geçişlerle kutsanırsın
sabahın gelişinde yürüyüşün aydınlanır
ve bir heceyi adımlarsın
mecburen cümlene birini seçmelisin
önünde başında ortasında sonunda
ya da sıra beklersin kediler gibi eğer var ise kuytulukta
inat ederiz bu borçlu inşaatların yıkılışına
dualar iliştiir şiirlere
köy deniz dağ tarla ve zaman düşü kur
yolların kapanmasını iste içinden
köprülerin biletlerin benzinlerin uçakların sonuna iliklen
bir ara kendini hesaplarla uyut ve bayrakları
düzlükler gibi salla
insanlığın doğusuna ve hatırasının yüküne
kendini kaybetmenin ufuklarında
ölüm yaşa ölüp yaşa sırayla öl yaşa öl yaşa

“Ve Adriyatik'te Uyuyan Bir Güneş”
Joachim Raphaël Boronali, 1910

Joachim Raphaël Boronali

(Ödüllendirilmiş şairlere ithafen...)

doğayı anlatan bu ellerim hiç titremiyor
rakiplerimin tarihini
ve beceriksizliğini yok ettim
büyük şairlerin bile yazamadığı gerçekleri
ben resmettim
“Ve Adriyatik’te Uyuyan Bir Güneş” gibi
yükselmeye hazır övgülerim
başarılarım
herkes biliyor ben büyük bir insanım

Ve ateşin gücüne sahibim
manşetlere taşıyın beni
bu ülkedeki vicdanın kardeşliğiyim
daha fazla kutlamayla yıkayın beni
ben gerçeğin mucidiyim
muhalefetin ta kendisiyim
sevgilinizim
sanatın başarı ağacı
kokteyllerin ve açılışların amacı
ödül törenlerinin ve köşe yazarlarının baş tacı
papyonların ve bin yıllık ritüellerin anlamıyım
Joachim Raphaël Boronali’nin hayatıyım
bendeniz

UN ANE CHEF D'ÉCOLE

Elle expose aux " Indépendants "

un tableau peint avec sa queue

CET ANE, IL EST VRAI, EST DE MONTMARTRE

L'ARTISTE

Elle naquit, cette école immodérée, au dernier Salon des indépendants, d'un manifeste et d'une toile. Par ses giclées de cadmium, ses ruissellements de chrome, ses fusées de cobalt, le tableau intitulé simplement *Et le soleil s'endormait sous l'Adriatique* éteignit comme pierres chandellées d'épicier les toiles de Monet, Manet, Pissarro et Morticelli... Et le nom jusqu'alors inglorieux de son auteur : Joachim-Raphaël Boronali, sonna l'hallali triomphal de la nouvelle école avec toute la sonorité de ses claires voyelles ultramontaines, Joachim-Raphaël Boronali, un maître ! Pendant quinze jours, le Tout-Paris artistique défila devant son *Soleil sous l'Adriatique*. On exalta, on désiqua, on copia la technique. On commença avec excès le manifeste suivant que le nouveau maître semble avoir rédigé avec un tube de vermillon :

L'excès en tout est une force, la seule force. Le soleil n'est jamais trop ardent, le ciel trop vert, la mer lointaine trop rouge, l'obscurité trop épaissement noire, comme ne sont les héros trop audacieux, les fleurs trop odorantes.

Ravageons, ravageons les musées absurdes ; piétinons les routines infâmes des faiseurs de boîtes de bonbons, et allons d'un pas souple et précis vers le meilleur « devenir ».

Haut les palettes ! Haut les pinceaux et haut les tons ! Vivent l'ocariété, la pourpre, les gemmes coruscantes, tous ces tons qui tourbillonnent et se superposent sont le reflet véritable du sublime prisme solaire !

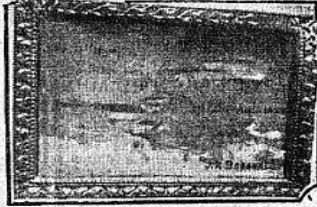
Ne nous laissons pas rebuter par les braillements des putois écorchés vifs qui agonisent sous la Coupole.

Plus de lignes, plus de fluctuations, plus de moteur, mais de l'éblouissement, du rutillement !

En lisant cet « évangile de la couleur », plus d'un se trouvèrent peintres sans y avoir pensé.

Une chose inquiétait cependant le chœur sans cesse grandissant des disciples de Joachim-Raphaël Boronali : c'était l'excessive modestie du maître. Ou gitaï-il ? Comment portait-il sa gloire ? Nul ne savait ; on ignorait sa vie. Mais on l'imaginait fière et laborieuse, sur les hauteurs indépendantes de Montmartre. Et ses admirateurs lui tressaient une belle couronne.

Hélas ! cette couronne, quand on la lui

L'ŒUVRE

offrit, Joachim-Raphaël Boronali la brocha avec une simplicité rustique, car ainsi qu'il apparaît du curieux constat d'huissier suivant. *Et le soleil s'endormait sous l'Adriatique* et son auteur J.-R. Boronali, ne sont qu'une farce de rapins indignés de l'hospitalité trop facile du Salon des Indépendants.

Nous nous sommes transportés, dit l'officier ministériel dans son exploit, au cabaret du Lapin-Agile, sis à Paris, rue des Saules, où étant devant cet établissement, MM. X... et X... ont disposé, sur une chaise faisant office de chevalet, une toile à peindre à l'état neut. En ma présence des peintures de couleurs bleue, verte, jaune et rouge ont été délayées et un pinceau fut attaché à l'extrémité caudale d'un âne appartenant au propriétaire du cabaret du Lapin-Agile, et prêt pour la circonstance.

L'âne fut ensuite amené et tourné devant la toile, et M. X... maintenant le pinceau et la queue de l'animal, le laissa par ses mouvements barbouiller la toile en tous sens, prenant seulement le soin de changer la couleur du pinceau et de le consolider.

J'ai constaté que cette toile présentait alors des tons divers, passant du bleu au vert et du jaune au rouge, sans avoir aucun ensemble et ne ressemblant à rien.

Après ce travail terminé, des photographies furent prises en ma présence de la toile et de son auteur.

En conséquence et de tout ce que dessus, j'ai dressé le présent procès-verbal pour servir et valoir ce que de droit.

Coût : Dix-huit francs vingt centimes.

P. BRIXIÈRE.

L'école excessiviste survivra-t-elle à ce coup ?

Değerler Yitimi

para
kanı
ten
işi
kaş
parası
kadayıf
teli
arkası
gelecek
yeni
nesil
kul
threesomeblr
kalkınmanın
gönüllü
kölesi
etle ilgili bazı şeyler dönüyor
bazı tohumlar ekiliyor
al bunu
al kredi
kartı
öde öde öde

toprađı
toprağını
top
toplan
toplantı
toplantını
para
kanı
yeni
nesil
al al al
iki siyah
mercedes
pencereli
ikiş
parası
dikiş
kanı
haydi vamos
bir deyince
yitiriyoruz
her şeyi

Konuş/ân Kimse

*(Jules Supervielle için, gibi...
Duygu Gündeş'le birlikte...)*

nasılların yolundan gittim
(doğru yerden indim)
yanlışların sokağına
(ben nerdeyim)
aklımı kaybettim
(ben kimseyim)
herkes kimsedir
(defne ağacı çiçekleniyormuş)
otuz beşimde fark ettim
(gözlerimi yendim)
seni ellerime gömdüm
(çizgilere koydum)
kalbimi sektim

(nerdeyim kimseyim)
yendim sektim
(kendinle)
birlikte

gözlerimi kaçırmam güneşten
(gözlerini kaçıрма denizden)
ne de vücudumu yağmurdan
(ne de vücudunu sandaldan)
nahifim ben kelebeğim sanki
(bir balık gibi görüyorum seni)
ölmeyeceğim yarın hiç bekleme
(ölmeyeceksin hemen şimdi)
ya da öbürsü gün
(ya da sonraki gün)
tek üstünlüğüm
(bizden tek üstünlüğün)
hayat kadar korktuğunuz o ânı
(hayat boyunca yaşayamadığımız o ânı)
dünyadan çekip gitmek ânını diyorum
(merhaba demeye dünyaya biliyorum)
ne zaman olacak nerede
(şimdi olacak burada)
biliyorum ben, hepsi bu.
(kimse bilemez, hepsi sen!)

Şaşırı

(Duygu Gündeş'le birlikte...)

mümkünlerin mümkünlerle kesiştiği kıyıda boş bir tiyatro
(yüzleşerek kendimle hiç bu kadar yüzleşmemiştim)

binlerce olasılık biniyor öylesine çoklu icat edilmiş
(güneş saatleri gibi şaşmaz hesapların içindeyim)

Koro:

herkes hiç kimsedir sayısızca
kendi yaşamımdan biliyorum
(ama anneleri düşünüyorum
büyük çoğul şaşırmıyorum)

fakat ellerimiz ellerimize şaşıyor hızlıca
(bu dünyada sen nereye ben oraya koşuyorum)

düşünüyorum da fazla toplayamıyoruz kafaları
(şaşırmıyoruz fişleri elektrikleri çekemiyoruz)

adliyede hastanede
şaşı bakmadan şaşır

Solo:

ay
lar
yıl
lar
hek
im
ler
hak
im
ler

Koro:

yalandan medet adalet metanet
sağa dön düğünler büyük istikamet
(şu an bir şey geliyor gibi aklıma)
çünkü hep bir ağızdan şaşırmıyoruz

erik ağaçları beyazlanıyor sırtımızdan
devriliyor dağlar yavaşça sırtımızdan
güneş doğuyor balık sırtımızdan
(sonuçta şaşırmayı düşünmeyelim)

Konumlandırma

sürahi masanın ortasında
televizyonun tam önünde
görüşümüz kapanıyor
duvarlar etrafı çevirmiş

gökyüzü dışarıda duruyor.

meyveleri getiriyor karlarımız
soyuyoruz gönül rahatlığıyla
dünyadan habersiz
ve sayısız

gönül rahatlığıyla
zurnalı bayraklı
gönül rahatlığıyla
dügünlü davullu
oturuyoruz,
anlaşmalı
kötülüyoruz.

Adımız Soğur

(Uğur Yamkel'le birlikte...)

tüm beyazlara desenler eskittik
her gece on ölçü sessizlik
sus gezgin yolu bulamazsın
bizim ana babamız arar
adımız düşer
kanımız soğur
hukuk yok olur
sus dedim ya!
maviler sustu
tüm sesler çöktü
kalbimiz defalar atladı
hukuk zaten yoktu
gece gürültüyle sustu.

Küresel Sessizlik

yüreğine sıkıntı örülmüş
denizlerde,
yeryüzünün kuşlarıyla
karıncalarıyla,
uzanmışım ağaçlardan
kendime doğru
zihnimdeki resimlerin yuvasına:
sesi kapanmış otoyol, köhne,
sesi kapanmış inşaat, köhne,
sesi kapanmış ağlayan bir çocuk,
sesi kapanmış bir orman, şelale,
sesi kapanmış liman, köhne,
sesi kapanmış hesap makineleri,
sesi kapanmış düşünücüler,
sesi kapanmış dikenli teller,
sesi kapanmış gişeler, köhne,
sesi kapanmış çınlayıcılar,
sesi kapanmış televizyonlar,
sesi kapanmış duvarlar...
Ey sesi kapanmış herşey!
yazısız bir gazete
satılıyor,
okunaksız bir kitap
yazılıyor.
büyük bir terslik var;
sessizlik çağıdır bu.
yeraltına uzanıyor gökyüzü,
göğe ağarıyor deniz,
ve sahneye çıkıyor
küresel sessizlik.

Su

yüzün ikiye ayrıldı,
ortasında denizlerin
iki göğün arasında
yalnızlıktan,
korkuyorduk.

Aylalarla dolu bir şiirde
altın ışıklarında fenerin
duvarlara
sesleniyorduk
işsiz:

“Kimiz biz?”

Yeryüzünü baştan aşağı
ânlıyoruz.

Taslak

zorluklarla dünyaya gelmiş
bir gökyüzü,
zorluklarla dünyada kalmış
ağaçlar.

öbür tarafında madalyonun
ellerinden makinelere çivilenmiş
insanlığın işçilerine karşı
senelik izinlerde
teknolojinin yüz­süz kanatsızlığı.

toplantıları iş sayan
kahkahaçiçekleri,
toplantılarda garsonlar gibi
not tutan,
toplantıların yalan hatipleri;
toplantılarda, toplantıları, toplantıların...

hepsi, hepsi, hepsi,
şiiirimin taslağıdır;
külâhıma anlatılan.

gecelerin yüzüme kapanışı,
karanlığın aklıma
yol olduğı sızıntı.

bir biçim meselesi
evlerin yeraltına yükselişi
denizlerin boruları dönmesi
tesisatların gökyüzüyle dolması
hepsi hepsi hepsi hepsi hepsi
şiiirimin taslağıdır.

gözlerimin kıyılarına
dolanan yalanlar
beş haneli adaların
kıyısında yaşananlar.

Üç Dörtlük (Kış Adası)

sayısız burgaçlar sert rüzgârlarda
ve gri denizin öfkeyle sıkışan gök duvarları.
tenha sokağın ürküsü tütüyor cılız ışıklarla
yokuşları ve merdivenleri yoklayan karaltı.

kendi kendine çevrilmiş binbir yüzün
veya güçlü ve siyah kışını boş masaların
almışım karşıma kırk yaşımı çok ciddiylim,
gidişine çiçekler koyuyorum gençliğimin.

senin yokluğuna kadeh kaldırıyorum
ve geceye bakmak geliyor içimden
kuytuların hikâyelerini anlatıyorum
geleceğin kıyasına geçmişimden.

İki Kişilik Ada Sessizliği

*“Bir adam örgüsünden çıkıyor kadının:
Gökyüzü bulutsuz ve yürüyüşsüz.*

*Bir taş büyütüyor adamın yalanlı kalbi:
Ağaç sallantısız ve meyvessiz.*

*Bir biletçi para basıyor:
Örgücü kadın dimdik ileriye bakıyor.”*

1/

bir dağdan geri dönüyor rüzgâr
güneş sönüyor muhasebeci gibi beceriksiz

kadın adamı doğru anlıyor, yanlış
adam kadının yanlış anladığını biliyor, doğru
bir nokta yerini başka bir noktaya bırakıyor

“gündüz” diye bağıyor kadın aşağıdan yukarı
beyaz bir yelken

kadın ile adamın arasındaki ışıksızlık büyük söngü ustası
deniz, bir arabalı vapura teklifliyor, “hadi evlenelim!”

bir kadın “anlıyorum” diye sayıklıyor yatağında düz!

ismim söyleniyor bu ben miyim diye düşünüyorum
bir çakarın yanında evet bu benim ne hastalık!

iskelenin ucunda oturuyordu tanıdık bir yalnızlık

2/

“zamanın yanındayım bunu bilesin” dedi öküz ki
büyük öküzdür
nerden baksak akıllıdır öküz
toprak şahittir buna
belli ki olaylar olmamak için sıraya girmiş,
“dolandırıcı” diyelim buna
veya nedensizlik

3/

ve batmakta olan bir teknenin suyunu alıyor bir sabırcı
ben sandallı kürekli bir adamdım yüzerim
gündüz denizlerini
geceleri büyük bir cümle devrilir karşımda
“seni özlüyorum”
ya da bir içkisizlik dönüp durur buzlu aklımda
belli ki hiçbir şey birleştirmez bizi öyle bilelim
ve bortaçına şişesini doldurup şöyle dedim:
“aşk bir tarladır”
“köy lehçesiyle seni sevmiyor” dedi otogar büyük düşünür
karşı köyden cevapladı bir arabalı kadın:
“aşk bir süngüdür”

4/

ve sonunda

“mutluluklardan mutluluk beğen!” diyor bir yalnızlık
eşek yükü

ama dağdaki sular gibi uyudum rüyamda hep seni gördüm

ve “kendini git” dedim
benim için

ben
im
iç
in.

diyelim ki

batmakta olan bir teknenin suyunu alıyor bir sabırcı...

upas

upas.evvel.org

İstanbul, 2018